

Jaz sem¹

Sem ena tistih brez mitologije, brez močnih ali skritih boginj za priprošnje. Ena tistih, ki pod nogami nimajo spominov drugih pokrajin razen betonskih plošč mestnih ulic. Nimam skrivnega jezika, ne globljih besed kot tistih, ki sem se jih naučila v tem svetu. Nimam spominov na viseče, debele, sočne sadeže, na gorske vrhove in doline, zaznamovane z velikimi dogodki. Ne poznam drugih rek kot tistih, ki vežejo moje dneve na ta mestni otok. Ne žalujem za izgubami, ker se ne morem pretvarjati, da sem živela, kjer nisem. Moj spomin ne seže izza dolgih osebnih let. Ne poznam imena svoje babice, zato moram iti globlje, se potapljati skozi lastna nagrnjena leta, da bi si prilastila nove starodavne fragmente.

Nimam drugega imena kot tega, ki ga nosim. Poznam ga samo v enem jeziku. Ko izgovorim svoje ime, ime dveh besed, ne slišim odmeva. Prva beseda je spomin na očeta. Jonasa, ki ga nisem nikoli poznala. Tako tudi druga, moj priimek. Ime sem dobila po prikazni. Poimenovana sem po dediščini, katere obraza nisem nikoli videla, katere glasu nisem nikoli slišala. Ne bom vzela njenega imena, da bi jo potegnila v umetno življenje, kajti resnica leži globlje. Odnesti jo moram na drugačen kraj, na kraj brez imen. Ona ni duh, ampak spomin. Ni je mogoče priklicati s svečami ali napevi. Zdaj je v podobah in zvokih, ki ležijo na tleh mojega spomina. Nobena litanija »Regina, hči ...« je ne bo vrnila v čas; preveč je manjkajočih imen. Obujeni spomin na odzvanjanje njenih visokih pet po hodniku, ki mi sporoča, da se vrača domov, moja sreča ob tem zvoku se mora postaviti nasproti večnosti.

Nimam obredov, ki bi priklicali izgubljene svetove moči ali ljubezni. Nimam prepasanih trakov ali ogrlic, ki se raztezajo v čas in me povežejo s predniki, ki so prepevali ob majhnih oltarjih. Sem zgolj tukaj, s plitvim bazenom časa okrog prstov na nogah. A to tukaj je bila moja zgodovina. Stala sem v mraku dneva na Manhattnu, veter svež in hladen. Gledam upognjene postave, hiteče domov, gledam jih, kako izstopajo iz avtobusov, pronicajo iz podzemne železnice, gledam jih namenjene domov z zmečkanimi časopisi pod roko, in vidim trenutek človeške resnice, željo po počitku po delu, potrebo po biti doma. Stojim in čutim v kosteh, to mesto utrujenih delavcev. Zadostuje mi, da cenim že sam pogum teh dni in noči. To je moja dežela, moj starodavni totem, moje vztrajno oklepanje življenja.

To je bilo napisano potem, ko sem prebrala pesem afrokubanskega pesnika Nicolasa Guillena My Last Name v zbirki The Great Zoo and Other Poems in v prevodu Roberta Marqueza (New York: Monthly Review Press, 1971).

Prevedla Tatjana Greif

---

¹ Besedilo je prevod eseja z naslovom *I am*, ki je bil objavljen v knjigi Joan Nestle *A Restricted Country* na straneh 13–14. Delo je prvič izšlo leta 1987 pri ameriški založbi Firebrand Books, New York.